

Arrest

nr. 164 627 van 24 maart 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 augustus 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd aan verzoekster ter kennis gebracht op 6 augustus 2015,

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 10 september 2015 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesememorie.

Gelet op de beschikking van 6 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 februari 2015 diende verzoekster, van Marokkaanse nationaliteit, een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van gezinshereniging met een Europeaan (in functie van haar Spaanse vader) (bijlage 19*ter*). Zij diende ten laatste op 6 mei 2015 volgende documenten over te leggen: een attest van onvermogen uit het land van herkomst,

bewijs van voldoende en regelmatige bestaansmiddelen van de referentiepersoon, een bewijs van ten laste zijn in het verleden, evenals een bewijs van niet ten laste OCMW.

Op 5 augustus 2015 nam de gemachtigde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is thans de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52; §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 06.02.2015 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...).'

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

- attest OCMW Antwerpen dd. 13.02.2015 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontving. Er wordt echter geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon.*
- attest dd. 04.12.2014 waaruit blijkt dat betrokkene geen looninkomsten noch eigendommen heeft op het grondgebied van Ain Zohra. Dit attest zegt echter niets over eventuele andere bronnen van inkomsten (uitkeringen, inkomsten uit een zelfstandige activiteit, ...), noch over eventuele eigendommen buiten het grondgebied van Ain Zohra. Het voorgelegde document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.*
- bewijzen geldstortingen van de Attijarifawa Bank Europe waaruit blijkt dat de referentiepersoon in 2012, 2013 en 2014 (tot juli 2014) geld overmaakte aan betrokkene voor een gemiddeld bedrag van €1800 per jaar. Er werden geen meer recente bewijzen van steun vanwege de referentiepersoon aan betrokkene voorgelegd.*
- attest van het Spaanse Ministerie van Tewerkstelling en Sociale Zekerheid en rekeninguittreksels waaruit blijkt dat de referentiepersoon maandelijks een pensioen uit Spanje ontvangt van €174,15; attesten van de Rijksdienst voor Pensioenen en bijbehorende rekeninguittreksels waaruit blijkt dat de referentiepersoon maandelijks €186,51 rustpensioen als werknemer ontvangt en €557,71 inkomensgarantie voor ouderen. Echter, aangezien een 'inkomensgarantie voor ouderen' of IGO wordt beschouwd als een aanvullend bijstandsstelsel, wordt deze som niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen wordt enkel rekening gehouden met het pensioenbedrag dat de referentiepersoon ontvangt vanuit Spanje en het rustpensioen als werknemer, wat neerkomt op een maandelijks bedrag van €360,66. Uit deze gegevens, en de gelet op de samenstelling van het gezin van de referentiepersoon, blijkt dat het inkomen van de referentiepersoon ruim onvoldoende is om een effectieve tenlasteneming van betrokkene in België, rekening houdend met het geldend Belgisch integratieinkomen, te verzekeren. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de referentiepersoon het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.*

De voorgelegde bewijzen van inkomsten van derden (broer en 3 zussen van betrokkene), als bewijs dat zij niet ten laste zijn van de referentiepersoon, doen hier geen afbreuk aan. Voor zover deze

bestaansmiddelen dienen in overweging genomen te worden, dient opgemerkt te worden dat uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier dat deze broer en 3 zussen van betrokkene heden niet langer tewerkgesteld zijn.

Ook de voorgelegde bankdocumenten (ING) waaruit blijkt dat de referentiepersoon sedert april 2015 volmacht heeft op de rekeningen van onder meer zijn dochters doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling. Bovendien blijkt uit het tijdstip waarop de referentiepersoon deze volmachten kreeg (april 2015, na de aankomst van betrokkene in België en na de opstart van de huidige aanvraag gezinshereniging) dat deze constructie enkel werd opgezet met het oog op de lopende procedure gezinshereniging, met als enige doel het bekomen van een verblijfsrecht in België voor betrokkene 1.

Betrokkene ontving in de periode 2012 - half 2014 weliswaar bepaalde bedragen vanuit België. Echter, gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste viel/valt van de Belgische staat, en gelet dat niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene duurzaam financieel ten laste te nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon, en dit reeds van in het land van herkomst of origine.

Tevens dient vermeld te worden dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene in de afgelopen maanden zelf tewerkgesteld was.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet), doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.

3. Onderzoek van het beroep

In haar enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen *iuncto* de artikelen 40, 40bis en 42, § 1 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij licht haar enig middel toe als volgt:

"Verzoekster diende een aanvraag gezinshereniging in als descendente ten laste van haar Spaanse vader.

De DVZ heeft de aanvraag geweigerd omdat "betrokkene onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine".

In de bestreden beslissing bespreekt de DVZ de documenten die verzoekster heeft neergelegd.

Deze dienen geïnterpreteerd te worden in het licht van de Rechtspraak van het Hof van Justitie en de Mededeling van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad van 2.7.2009 betreffende de richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38 betreffende het recht van

vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.

Het begrip "ten laste" wordt niet gedefinieerd in de Vreemdelingenwet.

Het begrip werd verduidelijkt door de rechtspraak van het Hof van Justitie (cfr. infra) en de Mededeling dd 2.7.2009 van de Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG.

In dit verband heeft de Grote Kamer van het HvJ in de zaak C-105, Yuying Jia vs. Migrationsverket het begrip "te hunnen laste zijn" als volgt geïnterpreteerd: "dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd in de zin van artikel 43 EG, de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. Artikel 6, sub b, van deze richtlijn moet aldus worden uitgelegd dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid."

Het betreft dus een feitelijke situatie waarbij dient aangetoond te worden dat betrokkene materieel ondersteund wordt door de referentiepersoon. Elk geval geval dient in concreto te worden beoordeeld. Het bewijs hiervan kan met elk passend middel worden aangetoond.

- Bewijzen van de inkomsten van de gevestigde : inkomsten uit pensioen (uit Spanje en uit België), bewijzen van inkomsten uit arbeid van de overige gezinsleden (broer en zusters van verzoekster,) bewijs van volmacht van de gevestigde over de rekening van de broer en zusters van verzoekster (inkomsten van de gevestigde)
- Attest van onvermogen van verzoekster uit Marokko
- Bewijzen ten laste in het verleden ahv bankstortingen vader
- Attest niet ten laste OCMW van verzoekster

1. Met betrekking tot de beoordeling van de bestaansmiddelen van de gevestigde: schending van de formele motiveringsplicht, en artikel 40bis §4 van de Vreemdelingenwet.

Wat de bestaansmiddelen betreft oordeelt DVZ in de bestreden beslissing dat de inkomsten van de gevestigde niet volstaan, enerzijds omdat ze te laag zouden zijn, anderzijds gelet op de aard van de inkomsten (IGO wordt niet meegerekend); met de inkomsten van de inwonende meerderjarige kinderen wordt geen rekening gehouden; de volmacht die de gevestigde heeft op de rekening van zijn kinderen wordt als een kunstgreep bestempeld. 4

In de Nota antwoordt de DVZ hierop dat de aanvraag gezinshereniging wordt geweigerd niet omwille dat de referentiepersoon niet over voldoende bestaansmiddelen beschikt, maar maar omdat verzoekster niet zou hebben aangetoond dat niet ten laste is van de referentiepersoon.

Deze motivering biedt geen antwoord op de stelling van verzoeker dat de FORMELE motiveringsplicht is geschonden.

Immers, de Spaanse vader van verzoekster bewam zijn verblijfsrecht in België op grond van artikel 40§4, 1° van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 40bis §2, 3° kunnen de descendente boven de leeftijd van 21 jaar die ten zijnen laste zijn de referentiepersoon in België vervoegen.

Verdere bepalingen met betrekking tot het al dan niet beschikken over voldoende inkomsten, het type van inkomsten zijn niet te lezen in de Wet.

Anders is het gesteld met de Unieburgers die hun verblijf bewamen op grond van 40§4, 2° Vw: beschikker over voldoende bestaansmiddelen. Indien deze categorie van Unieburgers zich laten vervoegen door hun familieleden dienen zij aan te tonen dat zij over voldoende bestaansmiddelen beschikken (artikel 40bis §4, lid 2 Vw), bepaalt de wet dat rekening moet worden gehouden met de aard en de regelmaat van de inkomsten (zelfde artikel), legt de Vreemdelingenwet de voorwaarden op waaraan moet worden voldaan om aan te tonen dat aan de inkomstenvereisten is voldaan (artikel 42§1, lid 2 van de Vw). Ook qua beëindiging van het verblijfsrecht maakt artikel 42quater Vw, 5° een onderscheid : het verblijf wordt beëindigd als het familielid een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, maar enkel alleen indien de Unieburger (referentiepersoon) zelf zijn verblijf bewam als beschikker over voldoende bestaansmiddelen.

In de bestreden beslissing rept de DVZ met geen woord over dit onderscheid; in de Nota evenmin. In het inleidend verzoekschrift wordt terecht aangehaald dat de DVZ een stap heeft overgeslagen. Immers, om te beoordelen of het familielid van de Unieburger al dan niet ten laste is, moet eerst worden onderzocht volgens welke criteria dit ten laste zijn dient te worden beoordeeld:

- Als familielid van een Unieburger die zelf zijn verblijf bekam op grond van Art. 40§4, 1° Vw. in dergelijke situatie kan worden verwezen naar de Rechtspraak van het Hof van Justitie en de Mededeling van de Commissie van 2.7.2009 : "

.1.4 ten laste komende familieleden :

Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner (...).

of

– Als familielid van een Unieburgers die zelf zijn verblijf bekam op grond van Art.40§4, 2° Vw. Bijkomend dient te worden onderzocht of de Unieburger over voldoende stabiele en regelmatige inkomsten beschikt om te voorkomen ten laste te vallen van de bijstandstelsels van het gastland? 5

Of dit op grond van artikel 40§4, 1°Vw of wel op grond van artikel40§4, 2° Vw vergt een ander onderzoek en een andere motivering. In de mate dat uit de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid op grond van welke criteria de aanvraag werd beoordeeld, en of überhaupt aan andere criteria werd getoetst naar gelang de wijze waarop de Spaanse vader van verzoekster zijn verblijfsrecht had bekomen in België, wordt de formele motiveringsplicht geschonden. Dit blijkt overigens uit de vragen die verzoekster zich stelt in haar verzoekschrift (p. 7). Uit de bewoordingen van de bestreden beslissing blijkt het onderzoek van de bestaansmiddelen van de vader, het type van zijn inkomsten, de inkomsten van de overige familieleden een determinerend criterium is geweest.

2. Met betrekking tot de beoordeling van het attest van onvermogen van verzoekster.

De DVZ stelt dat het voorgelegde bewijs niet op afdoende wijze aantoonde dat verzoekster, behoudens looninkomsten of uit eigendommen geen andere inkomsten zou hebben, of over eventuele eigendommen buiten het grondgebied van Ain Zohra. De Nota van verweerder volhardt in deze zienswijze. Sedert haar geboorte heeft verzoekster het centrum van haar socio-economische belangen in Ain Zohra gevestigd. Nooit heeft zij elders gewoond, laat staan gewerkt of goederen van welke aard ook bezit. Dit wordt overigens ook niet betwist door de Dienst Vreemdelingenzaken, en bovendien wordt bevestigd door stuk 6 dat verzoekster aan haar verzoekschrift voegt.

Door te stellen dat verzoekster dient aan te tonen dat zij over geen inkomsten beschikt in haar land van herkomst en niet in haar provincie van herkomst, maakt de DVZ niet alleen een te strikte interpretatie van de Europese regelgeving en de Jurisprudentie van het Hof van Justitie, maar ook een beoordelingswijze die strijdig is met Richtsnoeren van de Commissie, die stellen dat het bewijs van onvermogen met elk passend middel kan worden geleverd. Nu niet betwist wordt dat verzoekster sedert haar geboorte en tot haar aankomst in België niet vanonder haar kerktoren/minaret is gekomen, lijkt een bewijs van onvermogen uit haar streek van herkomst dan ook te beantwoorden aan de ratio legis van de Europese regelgeving.

Ten slotte verwijst verzoekster naar de volgende wettelijke bepalingen :

- Art. 40bis §2, 3° Vw: geen bepaling dat het attest van onvermogen het gehele grondgebied van het land van herkomst moet bestrijken

- Art 47/3, §3 Vw (van toepassing op andere familieleden, dus met een minder hechte familieband) bepaalt expliciet dat het attest van onvermogen wordt bewezen met een attest uitgaande van de bevoegde overheid, of met elk passend middel.

DVZ beschouwt het attest van onvermogen of het ganse Marokkaanse territorium als een dwingende bepaling, in weerwil van de wettelijke en Europese bepalingen. Ook op dit punt is de beslissing dan ook nietig. 6

3. Met betrekking tot de beoordeling van het ten laste zijn in het land van oorsprong

Verzoekster legde bij haar aanvraag bewijzen voor van stortingen voor de periode gaande van 2012 tot 07/2014.

DVZ beoordeelt dienaangaande :

Ten bewijze van haar "ten laste zijn" legde verzoekster bewijzen van geldstortingen van de Attijarifawa Bank Europe voor waaruit blijkt dat de referentiepersoon in 2012, 2013 en 2014 (tot juli 2014) geld overmaakte aan betrokkenen voor een gemiddeld bedrag van €1800 per jaar. Er werden geen meer recente bewijzen van steun vanwege de referentiepersoon aan betrokkene voorgelegd.

In haar verzoekschrift legde verzoekster uit dat zij in augustus 2014 naar België kwam, en amper een maand later een aanvraag gezinshereniging indiende. Ingevolge de vertraging bij de DVZ Antwerpen, kon haar aanvraag pas in februari 2015 daadwerkelijk opgestart worden.

Dit punt wordt niet weerlegd in de Nota van DVZ. We werpt DVZ op dat geen bewijs wordt geleverd van het ten laste zijn sedert de aankomst in België. Gedurende deze periode leefde verzoekster in bij haar vader, zoals blijkt uit de woonstcontroles, en was zij in natura ten zijnen laste.

Evenmin wordt door de DVZ in de Nota weerlegd dat verzoekster, in Marokko voldoende fondsen verkreeg via de stortingen van haar vader om in haar basisbehoeften te voorzien.

Wat betreft de tewerkstelling van verzoekster, ziet zij de relevantie van deze opmerking niet in. "Artikel 23 van de Richtlijn 2004/38/EG laat deze familieleden overigens toe op het grondgebied van het gastland te werken als werknemer of als zelfstandige, waardoor zij niet meer ten laste zijn. Elke nuttige werking zou aan deze bepaling worden ontnomen indien zij daardoor geen familielid van een Unieburger meer zouden zijn en het daarmee samenhangende verblijfsrecht verliezen" (DENYS, L., Overzicht van het Vreemdelingenrecht? P; 240).

Ook op dit punt is de beslissing nietig.

4. Met betrekking tot de beoordeling inzake het attest van het OCMW

Verzoekster verwijst naar de bestreden beslissing en het inleidend verzoekschrift.

Het al dan niet indienen van een Attest van het OCWM door de referentiepersoon en/of door het verzoeker is geen dwingende wettelijke bepaling.

Tevens spreekt het voor zich dat de vader van verzoekster, nu deze geniet over inkomsten uit pensioen, bijkomstig niet nog aanspraak kan maken op een OCMW uitkering. De Nota van DVZ weerlegt dit punt niet. In zoverre dit onderdeel van de motivering doorslaggevend zou zijn, dan nog dient te worden gesteld dat de motivering de beslissing niet schraagt."

Zoals blijkt uit de feitenweergave heeft verzoekster een aanvraag ingediend van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, met name in functie van haar vader met Spaanse nationaliteit.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet, bepaling waarvan verzoekster eveneens de schending aanvoert.

Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...];

2° [...]

.

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;

4° [...].

5° [...].";

§ 3 [...]

§ 4. De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde

vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 2°, bedoelde burger van de Unie moet dan tevens het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt op te voorkomen dat de in § 2 bedoelde familieleden tijdens zijn verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en dat hij over een verzekering beschikt die de ziektekosten van zijn familieleden in het Rijk volledig dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De in artikel 40, § 4, eerste lid, 3°, bedoelde burger van de Unie kan zich enkel laten begeleiden of vervoegen door de in § 2, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde familieleden, alsmede door zijn kinderen of door de kinderen van de familieleden bedoeld in 1° en 2° die te zijnen laste zijn, voorzover zij al naargelang het geval voldoen aan de in artikel 41, eerste lid of tweede lid bedoelde voorwaarde.

Het in § 2, eerste lid, 5°, bedoelde familielid moet het bewijs leveren dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn kind, burger van de Unie, te voorzien, om niet ten laste te komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk, en over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt met name rekening gehouden met hun aard en hun regelmaat.”

Er wordt niet betwist dat verzoekster niet valt onder de categorie van bloedverwanten beneden de leeftijd van eenentwintig jaar, nu uit de stukken blijkt dat zij is geboren in 1977. Bijgevolg dient verzoekster conform artikel 40bis van de Vreemdelingenwet aan te tonen ten laste te zijn van haar Spaanse vader.

Verweerder betwist dat verzoekster heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon en wijst erop dat reeds een afhankelijkheidsrelatie moet bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Dienaangaande heeft verweerder het volgende gemotiveerd:

“Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd dient er reeds een afhankelijkheidsrelatie te bestaan tussen betrokkene en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine.

Betrokkene legt volgende documenten voor:

- attest OCMW Antwerpen dd. 13.02.2015 waaruit blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontving. Er wordt echter geen attest voorgelegd op naam van de referentiepersoon.
- attest dd. 04.12.2014 waaruit blijkt dat betrokkene geen looninkomsten noch eigendommen heeft op het grondgebied van Ain Zohra. Dit attest zegt echter niets over eventuele andere bronnen van inkomsten (uitkeringen, inkomsten uit een zelfstandige activiteit, ...), noch over eventuele eigendommen buiten het grondgebied van Ain Zohra. Het voorgelegde document kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene.
- bewijzen geldstortingen van de Attijarifawa Bank Europe waaruit blijkt dat de referentiepersoon in 2012, 2013 en 2014 (tot juli 2014) geld overmaakte aan betrokkene voor een gemiddeld bedrag van €1800 per jaar. Er werden geen meer recente bewijzen van steun vanwege de referentiepersoon aan betrokkene voorgelegd.
- attest van het Spaanse Ministerie van Tewerkstelling en Sociale Zekerheid en rekeninguittreksels waaruit blijkt dat de referentiepersoon maandelijks een pensioen uit Spanje ontvangt van €174,15; attesten van de Rijksdienst voor Pensioenen en bijbehorende rekeninguittreksels waaruit blijkt dat de referentiepersoon maandelijks €186,51 rustpensioen als werknemer ontvangt en €557,71 inkomensgarantie voor ouderen. Echter, aangezien een 'inkomensgarantie voor ouderen' of IGO wordt beschouwd als een aanvullend bijstandsstelsel, wordt deze som niet in aanmerking genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen wordt enkel rekening gehouden met het pensioenbedrag dat de referentiepersoon ontvangt vanuit Spanje en het rustpensioen als werknemer, wat neerkomt op een maandelijks bedrag van €360,66. Uit deze gegevens, en de gelet op de samenstelling van het gezin van de referentiepersoon, blijkt dat het inkomen van de referentiepersoon ruim onvoldoende is om een effectieve tenlasteneming van betrokkene in België, rekening houdend met het geldend Belgisch integratieinkomen, te verzekeren. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de referentiepersoon het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

De voorgelegde bewijzen van inkomsten van derden (broer en 3 zussen van betrokkene), als bewijs dat zij niet ten laste zijn van de referentiepersoon, doen hier geen afbreuk aan. Voor zover deze

bestaansmiddelen dienen in overweging genomen te worden, dient opgemerkt te worden dat uit bijkomende gegevens van het administratieve dossier dat deze broer en 3 zussen van betrokkene heden niet langer tewerkgesteld zijn.

Ook de voorgelegde bankdocumenten (ING) waaruit blijkt dat de referentiepersoon sedert april 2015 volmacht heeft op de rekeningen van onder meer zijn dochters doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststelling. Bovendien blijkt uit het tijdstip waarop de referentiepersoon deze volmachten kreeg (april 2015, na de aankomst van betrokkene in België en na de opstart van de huidige aanvraag gezinshereniging) dat deze constructie enkel werd opgezet met het oog op de lopende procedure gezinshereniging, met als enige doel het bekomen van een verblijfsrecht in België voor betrokkene¹.

Betrokkene ontving in de periode 2012 - half 2014 weliswaar bepaalde bedragen vanuit België. Echter, gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er niet blijkt dat de referentiepersoon niet ten laste viel/valt van de Belgische staat, en gelet dat niet afdoende werd aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om betrokkene duurzaam financieel ten laste te nemen, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat betrokkene effectief ten laste is van de referentiepersoon, en dit reeds van in het land van herkomst of origine.

Tevens dient vermeld te worden dat uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat betrokkene in de afgelopen maanden zelf tewerkgesteld was."

In deze motivering heeft de gemachtigde enerzijds motieven ontwikkeld die betrekking hebben op de bestaansmiddelen van de gevestigde referentiepersoon en anderzijds motieven ontwikkeld met betrekking tot de inkomsten of eigendommen van verzoekster.

Verzoekster stipt in het eerste onderdeel van haar synthesememorie terecht aan dat indien de referentiepersoon een unieburger is die zijn verblijfsrecht niet heeft verworven als zijnde een beschikker van voldoende bestaansmiddelen maar als werknemer of zelfstandige zoals *in casu*, nu verweerder niet betwist dat de vader van verzoekster zijn verblijfsrecht heeft verkregen als werknemer, men geen toepassing kan maken van het bepaalde in artikel 40bis, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat vereist dat tevens het bewijs moet geleverd worden dat de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de familieleden tijdens hun verblijf ten laste komen van het sociale zekerheidsstelsel van het Rijk. Verweerder betwist dit ook niet in de nota. Bijgevolg beschouwt de Raad alle motieven van de gemachtigde aangaande de bestaansmiddelen van de gevestigde referentiepersoon als overtuigend. De Raad meent, immers in tegenstelling tot verzoekster, dat dit onderzoek naar de bestaansmiddelen van de vader, het type van zijn inkomsten en de inkomsten van de overige familieleden geen determinerende elementen zijn nu dit overtuigend onderzoek geen afbreuk doet aan de vereiste dat verzoekster conform artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet hoe dan ook moet aantonen in het land van herkomst of origine ten laste geweest te zijn van de Spaanse referentiepersoon, met name van haar vader. Daargelaten de vraag of een familielid van een Unieburger ook dient aan te tonen ten laste te blijven van de referentiepersoon na het indienen van de aanvraag en voor het nemen van de bestreden beslissing van weigering van verblijf, is het hoe dan ook duidelijk en onbetwist dat verzoekster moet voldoen aan de voorwaarde van het ten laste zijn in het herkomstland op het ogenblik van de aanvraag teneinde een verblijfsrecht te kunnen verkrijgen op grond van voormeld artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet.

Indien het motief met betrekking tot de inkomsten of eigendommen van verzoekster, waaruit de gemachtigde heeft afgeleid dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond effectief ten laste te zijn van haar vader in het herkomstland op het ogenblik van de aanvraag, blijft staan na onderzoek van de middelen hiertegen opgeworpen, dan volstaat dit om de bestreden beslissing te schragen en kan de eventuele gegrondheid van het eerste onderdeel van het enig middel waarin de schending wordt opgeworpen van de formele motiveringsplicht en van artikel 40bis, § 4 *iuncto* artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet hier geen afbreuk aan doen. Zo ook is een eventuele gegrondheid van de kritiek zoals ontwikkeld in het derde onderdeel van het middel op de vermelding van de gemachtigde dat verzoekster de laatste maanden zelf bleek tewerkgesteld te zijn, evenmin doorslaggevend indien de gemachtigde redelijkerwijs kon stellen dat verzoekster niet kon aantonen dat ze ten laste was van haar vader op het ogenblik van de aanvraag.

De motieven met betrekking tot de inkomsten en eigendommen van verzoekster in de bestreden beslissing stellen dat uit het attest van het OCMW Antwerpen van 13 februari 2015 wel blijkt dat betrokkene tot op datum van het attest geen financiële steun ontving, doch dat er echter geen attest wordt voorgelegd op naam van de referentiepersoon. Uit het attest van 4 december 2014 blijkt wel dat betrokkene geen looninkomsten noch eigendommen heeft op het grondgebied van Ain Zohra. Doch dit

attest zegt niets over eventuele andere bronnen van inkomsten (uitkeringen, inkomsten uit een zelfstandige activiteit, ...), noch over eventuele eigendommen buiten het grondgebied van Ain Zohra. Het voorgelegde document kan volgens de gemachtigde dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene. Tot slot stipt de gemachtigde met betrekking tot de geldstortingen aan dat de bewijzen van geldstortingen van de Attijarifawa Bank Europe waaruit blijkt dat de referentiepersoon in 2012, 2013 en 2014 (tot juli 2014) geld overmaakte aan betrokkene voor een gemiddeld bedrag van €1800 per jaar voorliggen, doch dat er geen recentere bewijzen van steun vanwege de referentiepersoon aan betrokkene werden voorgelegd. Hij concludeert dat betrokkene in de periode 2012 - half 2014 weliswaar bepaalde bedragen ontving vanuit België maar toch niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn.

Zoals verzoekster terecht opmerkt, wordt het begrip “ten laste” niet gedefinieerd in de Vreemdelingenwet maar wel verduidelijkt in de rechtspraak van het Hof van Justitie.

In het arrest *Jia v. Migrationsverket* C-1/05 van 9 januari 2007, waarnaar verzoekster eveneens verwijst, werd in Grote Kamer geconcludeerd dat:

“Artikel 1, lid 1, sub d, van richtlijn 73/148/EEG van de Raad van 21 mei 1973 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van onderdanen van de lidstaten binnen de Gemeenschap ter zake van vestiging en verrichten van diensten, moet aldus worden uitgelegd dat onder „te hunnen laste komen” moet worden verstaan dat het familielid van een gemeenschapsonderdaan die in een andere lidstaat is gevestigd in de zin van artikel 43 EG, de materiële ondersteuning nodig heeft van deze onderdaan of zijn echtgenoot teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in de lidstaat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het moment dat hij verzoekt om hereniging met die onderdaan. Artikel 6, sub b, van deze richtlijn moet aldus worden uitgelegd dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel, terwijl het mogelijk is dat het enkele feit dat de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid.”

Deze redenering werd bevestigd in het arrest *Reyes* C-423/12 van 16 januari 2014 waarin werd gesteld dat:

*“22. Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest *Jia*, reeds aangehaald, punt 37).”*

Verzoekster meent met betrekking tot de beoordeling van het attest van onvermogen van 4 december 2014 dat de gemachtigde een te strikte beoordeling heeft gemaakt van de Europese regelgeving en jurisprudentie van het Hof van Justitie en een beoordelingswijze heeft gehanteerd die strijdig zou zijn met de richtsnoeren van de Europese Commissie, die stellen dat het bewijs van onvermogen met elk passend middel kan worden geleverd. Ze stelt dat niet betwist wordt dat verzoekster het centrum van haar socio-economische belangen altijd in Ain Zohra heeft gehad en ze nooit elders heeft gewoond. Ze bevestigt nooit elders gewerkt te hebben, noch goederen van welke aard ook te bezitten en verwijst naar een stuk 6 dat zij bij het verzoekschrift heeft gevoegd, zijnde een “*attestation du revenu global au titre de l'année 2014*” van 8 september 2014. Ze meent dan ook dat doordat de gemachtigde van oordeel is dat uit het voormelde attest van 4 december 2014 niet kan afgeleid worden dat zij niet over andere bronnen van inkomsten (uitkeringen, inkomsten uit zelfstandige activiteit), of over eventuele eigendommen buiten het grondgebied van Ain Zohra kan beschikken, hij de wettelijke bepalingen, met name artikel 40*bis*, § 2, 3° en artikel 47/3, § 3 van de Vreemdelingenwet en Europese bepalingen heeft geschonden. Bovendien haalt zij aan dat zij in de onmogelijkheid was om nog recentere geldstortingen voor te leggen dan tot juli 2014, nu zij reeds in september 2014 een aanvraag in België indiende – zij toont aan met een stuk gevoegd bij het verzoekschrift dat zij op 22 september 2014 zich als nieuwkomer bij de stad Antwerpen heeft aangemeld met “gezinshereniging met EU” als reden van verblijf -, die in gevolge vertraging in de stad Antwerpen pas in februari 2015 daadwerkelijk kon opgestart worden en concludeert dat het al dan niet indienen van een attest van het OCMW door de referentiepersoon en of door de verzoeker geen dwingende wettelijke bepaling is en het evident is dat haar vader, nu hij een pensioen krijgt, niet kan aanspraak maken op een bijkomende uitkering.

Vooreerst merkt de Raad op dat hij in het kader van zijn annulatiebevoegdheid gehouden is tot een beoordeling *ex tunc* en bijgevolg bij zijn wettigheidstoets enkel rekening kan houden met de stukken die voorlagen op het moment van de bestreden beslissing, bijgevolg kan de Raad stuk 6, dat voor het eerst bij het verzoekschrift was gevoegd, niet in zijn beoordeling betrekken. Het staat verzoekster steeds vrij om dit stuk eveneens voor te leggen in het kader van een nieuwe aanvraag.

Bijkomend merkt de Raad op dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot zijn bevoegdheid behoort om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Vooreerst stipt de Raad aan dat artikel 47/3 van de Vreemdelingenwet met verwijzing naar artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk niet van toepassing is op de in artikel 40*bis*, § 2, bedoelde familieleden, zoals verzoekster en dus thans niet aan de orde is. Bijkomend merkt de Raad op dat de nationale regelgeving weliswaar richtlijnconform geïnterpreteerd moet worden en de rechtspraak van het Hof van Justitie in deze moet gerespecteerd worden, doch dat de richtsnoeren van de Commissie waar verzoekster meermaals naar verwijst geen dwingende rechtsnormen zijn, zodanig dat de schending van de richtsnoeren evenmin dienstig kan worden aangevoerd. Verzoekster kan wel gevolgd worden waar zij stelt dat uit artikel 40*bis*, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet niet *per se* blijkt dat een attest van onvermogen het gehele grondgebied van het herkomstland moet bestrijken en dat men bijgevolg terugvalt op de Unierechtelijke interpretatie waarbij “elk passend middel” het criterium is om de noodzaak van de financiële ondersteuning aan te tonen. Echter, de terminologie van “ieder passend middel” betekent evenmin dat om het even welke voorgelegde stukken zouden moeten volstaan om aannemelijk te maken dat men de materiële ondersteuning nodig heeft van de referentiepersoon teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien. Zo heeft het Hof van Justitie in het voormelde arrest Jia eveneens duidelijk gesteld dat het bijvoorbeeld mogelijk is dat het enkele feit dat de referentiepersoon zich ertoe verbindt, de zorg voor het familielid op zich te nemen, niet wordt aanvaard als bewijs van het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van dit familielid en dat een document van de bevoegde autoriteit van de lidstaat van oorsprong of van herkomst waaruit blijkt dat sprake is van een afhankelijkheidssituatie voor dit doel bijzonder geschikt lijkt zonder dat dit als een *conditio sine qua non* mag gehanteerd worden. In deze heeft het Hof van Justitie een discretionaire beoordelingsvrijheid gelaten aan de Lidstaten, met die beperking dat men het voor de verzoeker op vlak van de bewijslast niet uiterst moeilijk mag maken, noch men te gecompliceerde stappen mag vereisen (Reyes, C-423-12, punten 26 en 27).

De kernvraag in deze is dus of de gemachtigde *in casu* op redelijke wijze heeft geoordeeld dat een bewijs van onvermogen beperkt tot de streek van afkomst van verzoekster, het voorleggen van een attest van het OCMW dat verzoekster op datum van het attest geen financiële steun ontving en het voorleggen van geldstortingen voor een gemiddeld bedrag van 1800 euro per jaar die niet recenter zijn dan juli 2014 niet volstaan als passend middel om het ten laste zijn ten aanzien van haar Spaanse vader in het herkomstland te onderbouwen. De gemachtigde heeft hierbij erkend dat betrokkene in de periode 2012-half 2014 weliswaar bepaalde bedragen vanuit België heeft ontvangen, doch legt het zwaartepunt bij het feit dat zij niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn.

De Raad acht het *in casu* niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde heeft gesteld dat uit het stuk van 4 december 2014 enkel blijkt dat verzoekster geen looninkomsten noch eigendommen heeft op het grondgebied van Ain Zohra, doch niets zegt over eventuele andere bronnen van inkomsten (uitkeringen, inkomsten uit zelfstandige activiteit), noch over eventuele eigendommen buiten het grondgebied van Ain Zohra. De gemachtigde kon redelijkerwijs stellen dat dit document niet kon aanvaard worden als afdoende bewijs van onvermogen. Waar verzoekster beweert dat zij steeds het centrum van haar socio-economische belangen in Ain Zohra heeft gehad, nooit elders heeft gewoond, gewerkt of eigendommen heeft gehad en zij nooit vanonder haar kerktoeren/minaret is gekomen, zijn dit loze beweringen die op geen enkele wijze op het ogenblik van de bestreden beslissing waren aangetoond. Waar zij stelt dat deze elementen niet betwist worden door de gemachtigde, leest de Raad nochtans duidelijk in de motieven dat de gemachtigde meent dat het attest van onvermogen niets zegt over uitkeringen, inkomsten uit zelfstandige activiteit of eigendommen buiten het grondgebied van Ain Zohra, zodat de gemachtigde juist wel met de mogelijkheid rekening houdt dat verzoekster elders heeft gewerkt of goederen bezit. In tegenstelling tot wat verzoekster stelt, heeft de gemachtigde daarbij niet het voorleggen van een attest van onvermogen van het gehele Marokkaanse territorium als een dwingende bepaling gehanteerd, in strijd met het voormelde arrest Jia, maar heeft de gemachtigde het lokaal attest van Ain Zohra niet als

afdoende bewijs aanvaard voor het onvermogen van betrokkene. Het feit dat verzoekster in België geen financiële steun van het OCMW van Antwerpen ontvangt op 13 februari 2015 geeft evenmin uitsluitel over eventuele inkomsten of eigendommen in Marokko. Daargelaten de vraag of verzoekster bij machte zou geweest zijn recentere stortingen voor te leggen, doet het ontvangen van bepaalde bedragen vanuit België geen afbreuk aan het voorgaande. Bovendien en ten overvloede blijkt dat verzoekster bij het verzoekschrift het stuk 6 heeft voorgelegd, dermate dat ze hiermee zelf heeft aangetoond dat het niet uiterst moeilijk of te gecompliceerd is om een bijkomend stuk met ruimere draagwijdte aangaande het onvermogen voor te leggen, waarmee zoals reeds *supra* gesteld, verzoekster de mogelijkheid heeft een nieuwe aanvraag in te dienen.

De Raad kan dan ook niet vaststellen dat de gemachtigde bij haar beoordeling is uitgegaan van verkeerde feitelijke gegevens, of dat zij die incorrect heeft beoordeeld of dat zij op grond daarvan in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Evenmin kan "in het licht van de Europese bepalingen" en rekening houdend met de Europese rechtspraak waarnaar verzoekster verwijst een schending van artikel 40*bis*, § 2 van de Vreemdelingenwet worden aangenomen.

De Raad stelt vast dat verzoekster de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet heeft toegelicht, minstens valt de toelichting volledig samen met de aangevoerde schending van de *supra* besproken middelen zodat dit onderdeel van het middel zoniet onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt eveneens geen toelichting op welke wijze de bestreden beslissing deze wetsbepaling schendt, dermate dat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is.

Nu het onderdeel van het middel niet gegrond wordt bevonden dat gericht is tegen de vaststelling van de gemachtigde dat onvoldoende het onvermogen van verzoekster in het kader van het ten laste zijn van de referentiepersoon is aangetoond, kan een eventuele gegrondheid van het eerste onderdeel van het middel waarin de schending wordt aangevoerd van de formele motiveringsplicht en artikel 40*bis*, § 4 *iuncto* artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet en dat betrekking heeft op het overtollig onderzoek naar de bestaansmiddelen van de gevestigde, niet tot de vernietiging van de thans bestreden beslissing leiden.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig maart tweeduizend zestien door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES